

עמ"ת 27355/05/22 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

עמ"ת 27355-05-22 (עציר)
תיק חיצוני: 209772/2022

בפני
העורר
נגד
המשיבה
החלטה

כבוד השופט אוהד גורדון
פלוני (עציר)
מדינת ישראל

לפני ערר על החלטת בית משפט השלום (השופט ח' פס) מיום 11.5.21. בית המשפט קבע כי קיימות ראיות לכאורה לעבירות המיוחסות לעורר והורה על הפנייתו לשירות המבחן, לקבלת תסקיר מעצר, טרם הכרעה בבקשה למעצר עד לתום ההליכים.

לאחר שבחנתי את הנתונים שלפניי, אני סבור שיש להידרש לערר, ואלה נימוקיי:

רקע

1. בכתב האישום שני אישומים, העוסקים בעבירות אלימות כלפי רעיית העורר.
אין מחלוקת על קיום ראיות לכאורה בנוגע לאישום השני, במסגרתו מיוחסת לעורר עבירה של תקיפת בת זוג שגרמה חבלה של ממש, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"). כפי הנתען, ביום 16.11.21 בעקבות ויכוח הכה העורר את רעייתו באגרופים בפניה וגרם לחבלות באפה ובשפתיה.
באישום הראשון, שבמחלוקת, נדון אירוע של תקיפה בדחיפות, סיבוב יד, בעיטות ומכות בראש תוך גרימת שבר בזרת, והיזק לטלפון הנייד של הרעיה. לעורר מיוחסות עבירות לפי סעיפים 333 ו-452 לחוק העונשין.
2. בהחלטה מושא הערר נדחתה טענת העורר ל"כרסום" בראיות בנוגע לאישום הראשון בשל עדות בן העורר שנטען כי סותרת את עדות המתלוננת, ובשים לב לעדות בתו. בית המשפט קבע כי תלונת המתלוננת לגבי אישום זה ברורה ומסודרת, ונתמכת בדברי העורר שסיפק "תשובות תמוהות" - כגון השערה שהשבר ביד המתלוננת נגרם מכך שהכתה בקיר. נקבע שגם בנם של בני הזוג מוסר על האירוע הגם שאמר כי לא נכח בכולו, וכי הודעת הבת מעלה ש"אינה רוצה לקחת צד או חלק ביחסים הרעועים בין אביה ואמה". לגבי בקשת המתלוננת לחזור בה מתלונתה, נקבע כי נבעה מרצונה שהעורר ישוב לביתו ואין לייחס לה משקל בשלב זה. בית המשפט הוסיף וקבע קיומה של עילת מעצר (נושא שלא היה במחלוקת), וכי בנסיבות ההליך קיימת חשיבות לקבלת תסקיר טרם בחינת אפשרות השחרור וזאת למרות עיכוב שקיים בעת זו בקבלת תסקירי מעצר. נקבע דיון המשך לאחר קבלת תסקיר, ליום 20.6.22.
3. העורר חוזר על טענותיו לראיות בנוגע לאישום הראשון ובכלל זה טוען כי בית המשפט קמא התעלם מסתירות בעדות המתלוננת, מבקשתה לחזור בה מתלונתה שהועלתה גם באולם ומעדות הבן שפוגמת בראיות לכאורה משום שטען שהפגיעה באצבע המתלוננת ארעה כשהעורר ניסה לקחת ממנה טלפון

שהחזיקה. עוד נטען להתעלמות מפרק הזמן הדרוש לקבלת תסקיר וכי היה על בית המשפט לבחון חלופה באולם, של "מעצר בית" מחוץ לירושלים ולהורות על השחרור כבר עתה.

דין

4. הערר שלפני הוא מסוג העררים שקיבלו בפסיקה את הכינוי "עררי ביניים". היינו, ערר המוגש בעיצומו של הדיון בערכאה הדיונית ומופנה כנגד קביעות חלקיות שלה, טרם השלמת הדיון בבקשה למעצר עד לתום ההליכים.

לעניין זה קובעת ההלכה הפסוקה, כי הגם שקיימת זכות לערור הרי שהידרשות לערר מעין זה מסורה לשיקול דעת בית המשפט, ותיעשה במקרים חריגים. נפסק, כי "המצב הראוי והרצוי הוא שהדיון בערר על כלל הקביעות הנוגעות למעצר עד תום ההליכים, ידחה עד אשר יסתיים הדיון במכלול כולו, ובתוך כך, באפשרות שחרור הנאשם לחלופת מעצר" (בש"פ 371/15 **בלעום נ' מדינת ישראל** פסקה 6 (19.1.2015)). הכלל שעוצב בפסיקה הוא, כי יש "לאפשר לערכאה הדיונית לסיים את מלאכתה. עם זאת, בית משפט זה יידרש לדון במקרים שבהם מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות את התערבותו; ובהן כאשר נפלה טעות ברורה בהחלטה הנוגעת לקיומה של עילת מעצר או לקיומן של ראיות לכאורה, או כאשר מתעורר חשש ממשי כי מעצרו של העורר אינו חוקי מסיבה אחרת" (בש"פ 6661/18 **כהן נ' מדינת ישראל** פסקה 8 וההפניות שם (21.9.18)).

5. המקרה שלפני אינו בגדר החריגים, המצדיקים היזקקות ל"ערר ביניים". העורר אינו חולק על קיומה של עילת מעצר, שהיא סטטוטורית, ואינו מציג "טעות ברורה" בנוגע לקביעת הראיות לכאורה בעצמה שדי בה לצורך החריג. בהקשר זה יוזכר כי הוא אינו חולק על קיום ראיות לכאורה בנוגע לאישום השני, הכולל פגיעה במתלוננת במכות אגרופ לפניה.

לגבי האישום השני, וזאת מבלי לקבוע מסמרות שכן הדבר שמור לערר על ההחלטה הסופית, הרי שהעורר אינו מכחיש שפרטי האישום תוארו בידי רעייתו בתלונתה למשטרה. טענותיו עוסקות בפערים בין עדים שונים - סוגיה שעיקרה בהשלכה אפשרית על מהימנות התלונה, נושא שכלל אינו מהווה בסיס לגריעה מן הראיות לכאורה בשלב המעצר, ובחינתו שמורה להליך העיקרי.

6. עוד איני מוצא טעם חריג שיצדיק היזקקות לערר ביניים בשל ההחלטה להמתין לתסקיר שירות המבחן, טרם הכרעה בבקשה למעצר עד לתום ההליכים.

אמנם, הדבר כרוך בהמתנה בפרט בימים אלה, ובית המשפט קמא נתן לכך דעתו. אני ער גם להעדר עבירות קודמות. אלא, שמדובר בעבירות של אלימות שבוצעו לכאורה בתוך התא המשפחתי, על מורכבותו ורגישותו הייחודית. נפסק, כי בעבירות של אלימות במשפחה מן הראוי לפנות לשירות המבחן לצורך בחינה מקצועית של המסוכנות ואפקטיביות החלופה המוצעת, טרם הכרעה. זאת בשים לב בין היתר לגישת הנאשם ולדינמיקה בתא המשפחתי. עוד נפסק כי יש לתת משקל מיוחד להמלצת שירות המבחן בהכרעה הסופית (בש"פ 4224/18 **מדינת ישראל נ' מסאלחה** (23.6.19), בש"פ 6739/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (21.9.10)).

הדבר מסור אמנם לשיקול דעת השופט הדן, הרשאי במקרים מתאימים להורות על שחרור ללא הפניה לשירות המבחן. ועם זאת, בהינתן טיב העבירות הנדונות כאן וההלכה הפסוקה עליה עמדתי לעיל, ודווקא נוכח בקשות המתלוננת לחזור בה מתלונתה (שעשויות להצביע על מצב פגיע שלה), איני מוצא פגם בהחלטת בית המשפט להמתין במקרה זה לתסקיר שירות המבחן. זאת למרות שהדבר כרוך במחיר של המתנה במעצר משך תקופה נוספת. וודאי שאין בהחלטה זו, בנסיבות הליך זה, להקים טעם חריג המצדיק היזקקות לערר ביניים.

7. לכן, הערר נדחה. הדיון שנקבע מבוטל.

8. המזכירות תשלח לצדדים.

ניתנה היום, י"ב אייר תשפ"ב, 13 מאי 2022, בהעדר הצדדים.